

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628281344/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

usformigt. Præsten kom sig godt og var uaet saa vidt, at han kunde sidde oppo med det daarlige Ben strakt hen over en Stol. En Døg kommer en af Huskarlene ind og siger, at en fremmed Baad er ved at lægge til nede ved Landingspladsen. — Det er nok nogle Herrer fra Havnen, tilføjer han. Barbara, som havde siddet hos Hr. Niels, rej op og løb hen til Vinduet — saadan er hun jo — og i Uagtsomhed kom hun til at vælte Stolen, saaledes at Præstens syge Ben faldt til Jorden og brækkedes anden Gang. Saa førte de Præsten til Badskæren her i Havnen, men han kludrede vel bare med det, der stødte Koldbrand til, og Hr. Niels kom jo ikke over det.

— Ja, Samuel, sagde Armgard. Og Enken sørgede dybt!

— Jeg ved ikke, hvor dybt hun sørgede, men hun sørgede, det kunde da enhver se.

— Vist sørgede hun, sagde Sørenskriveren. Hun er jo ikke noget Uhyre, Barbara. Men hun glemmer forbandet hurtigt, det skal jeg villigt indrømme.

— Det er nok, som jeg siger, sagde Lagmanden; hun er som et Barn.

— Aa, ti dog med den Snak. Voksne Mænd, som Land og Folk er betroet til! At I kan lade jer forblænde paa den Maade. Et Barn! Et Skarn, siger jeg, saadan som hun hører sig ud, leffende med alle.

Armgard var oprørt.

— Sig mig, spurgte Anna Sophie, har De nogensinde været sammen med Barbara?

Sofuglen snævrede.

— Hun er saa yndig, sagde Anna Sophie.

— Hun er en farlig Kvinde, sagde Landfoged Harmé med megen Værdighed.

— Ja, mente Hr. Wentzel: som der staar i Salmen, „skønneste Blomster har tærende Gift.“ Lad Barbara være saa yndig, hun være vil, kristelige Mennesker maa dog tage Afstand fra hendes Gerninger.

— Hun burde sættes fast, sagde Armgard med Foragt. Hun er farlig at have gaende, der er kun Ulykker at finde i hendes Spor. Hun maatte jo kunne dømmes for Hor.

— Naa, sagde Johan Hendrik og trak paa Skulderen, — saa var der maaske en Del andre, der ogsaa skulde dømmes. Saa vidt jeg da har forstaaet Verden.